

**A Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta
a Magyar Bírósági Végrehajtói Kar elnöke és társa letartóztatását
meghosszabbító elsőfokú végzést**

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmények miatt dr. S. Gy. és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Ítéltábla a 2022. december 15-én meghozott végzésével helybenhagyta az elsőfokú bíróság végzését, amellyel dr. S. Gy. elsőrendű és R. R. harmadrendű vádlott letartóztatását az elsőfokú ügydöntő határozat kihirdetéséig fenntartotta és elutasította az ügyésznek az elsőrendű vádlott letartóztatásának megszüntetésére és enyhébb kényszerintézkedés elrendelésére irányuló indítványát. A másodfokú határozat a meghozatala napján véglegessé vált, ellene további fellebbezésnek nincs helye.

Az ügyészség a vádiratban indítványozta, hogy a bíróság dr. S. Gy. elsőrendű vádlott letartóztatását szüntesse meg, egyúttal vele szemben az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetéséig ingatlan elhagyását tiltó bűnügyi felügyeletet, valamint távoltartást rendeljen el, melynek keretében írja elő, hogy bizonyos tanúktól tartsa távol magát, velük se közvetlenül, se közvetve ne lépjen kapcsolatba. A bűnügyi felügyelet magatartási szabályainak megtartását biztosító intézkedésként a vádlottak mozgását nyomon követő technikai eszköz alkalmazásának elrendelését kérte.

Az ügyészség R. R. harmadrendű vádlott letartóztatásának fenntartására tett indítványt.

A Fővárosi Törvényszék a 2022. november 7. napján meghozott végzésével az első-, és a harmadrendű vádlottak letartóztatását az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetéséig fenntartotta, az ügyészségnek az elsőrendű vádlott letartóztatásának megszüntetésére és enyhébb kényszerintézkedés elrendelésére irányuló indítványát pedig elutasította.

A végzés ellen dr. S. Gy. elsőrendű vádlott és védője, valamint R. R. harmadrendű vádlott és védője is fellebbezést jelentett be elsősorban a kényszerintézkedés megszüntetése, másodsorban enyhébb kényszerintézkedés elrendelése végett.

Az ügyészség képviselője a végzést mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

Az ítéltábla egyik fellebbezést sem találta megalapozottnak.

A védelmi hivatkozásokkal ellentétben nem látta megállapíthatónak, hogy a tisztességes eljárás követelménye bármilyen módon sérült volna. Hangsúlyozta, hogy a vádemelést követően a bíróság már nincs kötve a kényszerintézkedés tárgyában előterjesztett ügyészi indítványhoz, annál akár szigorúbb kényszerintézkedést is alkalmazhat a vádlottakkal szemben.

Nem találta alaposnak azon védői érvelést sem, miszerint az ügyben eljáró törvényszék elfogult lenne a vádlottakkal szemben, pártatlanságához a legcsekélyebb kétség sem fér, határozatában nem tett olyan kijelentéseket sem, amelyeket a bűnösség kérdésében való állásfoglalásként, prejudikációként lehetne értékelni.

Az elsőfokú bírósággal egyezően az ítéltábla is azt állapította meg, hogy az első- és harmadrendű vádlottak esetében a szökés, elrejtőzés veszélye továbbra is változatlanul fennáll. A letartóztatás e különös okát a bűnösség megállapítása esetén kiszabható büntetési

tételkeret és a vád tárgyává tett cselekmények kiemelkedően jelentős tárgyi súlya alapozza meg a vádlottak személyi, családi körülményeivel, valamint az ügy objektív körülményeivel együtt értékelve. Alappal feltételezhető, hogy a letartóztatás megszüntetése esetén a vádlottak kivonnák magukat az eljárás alól, a bíróság elől megszöknének, elrejtőznének. Az elsőrendű vádlott esetében ennek veszélyét az sem ellensúlyozza, hogy családi kapcsolatai Magyarországhoz kötik.

Az is alappal feltehető, hogy enyhébb kényszerintézkedés alkalmazása esetén a vádlottak a tanúbizonyítás sikerességét valamilyen módon megghiúsítani törekednének. Ennek veszélye bizonyos tanúk esetében fokozottan fennáll. Tényként rögzíthető, hogy az elsőrendű vádlott az esetlegesen vagyonek Kobzás alá eső dolgok lefoglalásának megghiúsítására törekedett.

Mindemellett helyesen következtetett a törvényszék a bűnismétlés veszélyére is az elkövetés módjára, tartamára, szervezettségére, konspiratív jellegére, valamint a vádlottak kiterjedt kapcsolatrendszerére figyelemmel. Az ítélet tábla kiemelte, hogy e kapcsolatrendszer személyes ismeretségeken alapult, mely az elsőrendű vádlott esetében sem csak a betöltött pozíciójából fakadt, így önmagában a büntetőeljárás megindulása e kapcsolatrendszert nem tette semmissé, ezért az erre történt védői hivatkozás szintén alaptalan volt. A harmadrendű vádlott tekintetében pedig a büntetett előélete, bizonytalan személyi és egzisztenciális körülményeiből lehetett a bűnismétlés reális veszélyére következtetni.

Helyesen ismerte fel a törvényszék, hogy az ingatlan elhagyását tiltó, a vádlottak mozgását nyomon követő technikai eszköz alkalmazásával történő bűnügyi felügyelet és a mellette elrendelt távortartás sem elegendő arra, hogy a feltárt veszélyeket kiküszöbölje. A bűncselekmény jellegére, a terheltek személyi és családi körülményeire, a büntetőeljárásban résztvevő személyekhez fűződő viszonyára, valamint a büntetőeljárás előtt és az eljárás során tanúsított magtartásukra tekintettel indokolt a letartóztatásuk fenntartása.

A letartóztatás tartama a büntetési tételkeretre is figyelemmel nem tekinthető aránytalan kényszerintézkedésnek, ezért az ítélet tábla a törvényszék végzését helyben hagyta.

Az ítélet tábla haladéktalanul gondoskodott a másodfokú határozat felek részére történő kézbesítése iránt.

Budapest, 2022. december 16.

Fővárosi Ítélet tábla
Sajtótitkárság